

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΘΕΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τήν Παρασκευήν, 23^{ην} Ὀκτωβρίου / 5^{ην} Νοεμβρίου 2021, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ θρονική ἐορτή αὐτοῦ, ἥτοι ἡ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, πρώτου Ἱεράρχου τῶν Ἱεροσολύμων.

Κατά τήν ἐορτήν αὐτήν ἡ Ἐκκλησία ὅλη, ἰδίᾳ ἡ τῶν Ἱεροσολύμων ἀναμιμνήσκειται ὅτι ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ἦτο κατά τόν νόμον ἀδελφός τοῦ Κυρίου καί «κατεστάθη ὑπ' Αὐτοῦ τοῦ Κυρίου πρῶτος Ἱεράρχης καί ποιμὴν καί διδάσκαλος τῶν μυστηρίων τῶν πνευματικῶν». Εἶναι ὁ συγγραφεὺς τῆς ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ Καθολικῆς Ἐπιστολῆς πρὸς τοὺς Ἰουδαίους τῆς Διασπορᾶς. Εἶναι ὁ συγκαλέσας τὴν πρώτην Ἀποστολικὴν Σύνοδον τῶν Ἱεροσολύμων (49 μ.Χ.), εἰς τὴν ὁποίαν διὰ τῆς εἰσηγήσεως αὐτοῦ ἤνοιξε τὰς πύλας τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν εἰσδοχὴν τῶν ἐθνικῶν εἰς αὐτήν. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος λέγει περὶ αὐτοῦ: «ἕτερον δὲ τῶν ἀποστόλων οὐκ οἶδα, εἰ μὴ Ἰάκωβον, τὸν ἀδελφὸν τοῦ Κυρίου», (Γαλ. 1,19). Ὁμολόγησε τὸν Ἰησοῦν ὡς τὸν Χριστὸν τοῦ θεοῦ καί διὰ τοῦτο οἱ ἄρχοντες Ἰουδαίων ἐκρήμνισαν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ πτερυγίου τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος.

Πρὸς τιμὴν τῆς μνήμης αὐτοῦ ὡς ἀποστόλου καί ἱερομάρτυρος ἐτελέσθη εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν αὐτοῦ, τὸν μετὰ τῆς Ἁγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος καί τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, Ἑσπερινός ἀφ' ἑσπέρας χοροστατοῦντος τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρὸς ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου καί συνιερουργούντων Ἁγιοταφίτῶν Ἱερομονάχων, ὡς τοῦ Γέροντος Καμαράση Ἀρχιμανδρίτου π. Νεκταρίου καί τῶν Ἀρχιμανδριτῶν π. Στεφάνου καί π. Νήφωνος, τῶν ἐφημερίων τοῦ Ναοῦ π. Χαραλάμπους Μπαντούρ καί π. Γεωργίου Μπαράμκη καί ἄλλων, τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου καί τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Εὐλογίου, ψάλλοντος τοῦ Ἱεροδιακόνου Συμεῶν καί τῶν μαθητῶν τῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς Ἁγίας Σιών καί τῆς χορωδίας τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου ὑπὸ τὸν κ. Ριμόν Κάμαρ, καί θεία Λειτουργία τὴν πρωΐαν, προεξάρχοντος τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρὸς ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἰουχίου καί τῶν Σεβασμιωτῶν Ἀρχιεπισκόπων Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Πέλλης κ. Φιλουμένου καί Μαδάβων κ. Ἀριστοβούλου, Ἁγιοταφίτῶν Ἱερομονάχων, ὡς τῶν Ἀρχιμανδριτῶν π. Νεκταρίου καί π. Κλαυδίου, τῶν Πρεσβυτέρων τοῦ Ναοῦ π. Χαραλάμπους Μπαντούρ καί π. Γεωργίου Μπαράμκη, καί ἄλλων Ἱερέων, τοῦ Ἀρχιδιακόνου Μάρκου καί τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Εὐλογίου, ψαλλόντων τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Συμεῶν καί τοῦ κ. Βασιλείου Γκοτσοπούλου μετὰ τῶν μαθητῶν τῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς Ἁγίας Σιών δεξιὰ ἐλληνιστί καί τῆς χορωδίας τοῦ Ναοῦ ὑπὸ τὸν κ. Ριμόν Κάμαρ ἀριστερὰ ἀραβιστί, παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Εὐαγγελίου Βλιώρα καί προσευχομένων τῶν μελῶν τῆς ἐνορίας ταύτης.

Εἰς τὸ Κοινωνικὸν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ἔχοντα ὡς ἔπεται ἐλληνιστί:

«Ὁ δὲ παρακύψας εἰς νόμον τέλειον τὸν τῆς ἐλευθερίας καί παραμείνας, οὗτος οὐκ ἀκροατὴς ἐπιλησμονῆς γενόμενος, ἀλλὰ ποιητὴς ἔργου, οὗτος μακάριος ἐν τῇ ποιήσει αὐτοῦ ἔσται», (Ἰακ. 1,25), κηρύττει ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ἐν τῇ ἐπιστολῇ αὐτοῦ.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί.

Ἡ χάρις τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Ἰακώβου «δούλου τοῦ θεοῦ καί Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Ἰακ. 1,1), συνήγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῷ ἐπωνύμῳ ἱερῷ ναῶ αὐτοῦ, τῷ παρακειμένῳ παρά τῷ Πανιέρῳ Ναῶ τῆς Ἀναστάσεως, ἵνα ἐορτάσωμεν τήν σεπτὴν μνήμην αὐτοῦ ἐν τῷ τόπῳ τοῦ μαρτυρικοῦ θανάτου αὐτοῦ, δηλονότι τῆς ἁγίας πόλεως Ἱερουσαλήμ.

Χαίρει καί ἀγάλλεται ἡ ἀγιογραφικὴ Μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν, τό κατοικητήριον τοῦ θεοῦ, ἐπὶ τῇ τελουμένη ἱερᾷ μνήμῃ τοῦ θεσπεσίου Ἰακώβου τοῦ καί ἀναδειχθέντος πρώτου Ἱεράρχου, ποιμένος καί διδασκάλου τῶν Ἱεροσολύμων, ἀλλά καί πιστοῦ οἰκονόμου τῶν μυστηρίων τῶν πνευματικῶν. Οὗτος ἐπωνομάσθη δίκαιος διὰ τὴν ἄκραν αὐτοῦ ὁσιότητα καί δικαιοσύνην. Τοῦτο ἐξάλλου μαρτυρεῖ καί ἡ περί τῆς ἀληθοῦς σοφίας διδασκαλία αὐτοῦ λέγων: «Ἡ δέ ἄνωθεν σοφία πρῶτον μὲν ἀγνή ἐστὶ, ἔπειτα εἰρηνικὴ, ἐπιεικὴς, εὐπειθὴς, μεστή ἐλέους καί καρπῶν ἀγαθῶν, ἀδιάκριτος καί ἀνυπόκριτος. Καρπὸς δέ δικαιοσύνης εἰρήνη σπεύρεται τοῖς ποιούσιν εἰρήνην», (Ἰακ. 3, 17-18).

Κατὰ δέ τόν Εὐσέβιον Καισαρείας Παλαιστίνης, ὁ δίκαιος Ἰάκωβος ὑπέστη μαρτυρικόν θάνατον διὰ τό κήρυγμα αὐτοῦ, ὅτι ὁ Ἰησοῦς κάθηται ἐκ δεξιῶν μεγάλης δυνάμεως, τούτέστιν τοῦ θεοῦ Πατρός, καί μέλλει ἔρχεσθαι ἐπὶ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ. Ἐν προκειμένῳ ὁ Εὐσέβιος παραθέτει τὴν σχετικὴν ἀναφορὰν τοῦ Κλήμεντος Ἀλεξανδρείας ἔχουσαν οὕτως: «Ἰακώβῳ τῷ δικαίῳ καί Ἰωάννῃ καί Πέτρῳ μετὰ τὴν ἀνάστασιν παρέδωκε τὴν γνῶσιν ὁ Κύριος· Οὗτοι τοῖς λοιποῖς Ἀποστόλοις παρέδωκαν ... δύο δέ γεγόνασιν Ἰάκωβοι, εἷς ὁ δίκαιος, ὁ κατὰ τοῦ πτερυγίου βληθεὶς καί ὑπὸ γναφῆς ξύλῳ πληγεὶς εἰς θάνατον, ἕτερος δέ ὁ καρατομηθεὶς», (Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἱστορία Β,23).

Ὁ δίκαιος Ἰάκωβος μετὰ παρρησίας ἐκήρυττε ὅτι ὁ μόνος τέλειος νόμος εἶναι ὁ νόμος τοῦ Χριστοῦ, δηλονότι τό Εὐαγγέλιον τῆς Καινῆς Διαθήκης, τῆς προαναγγελθείσης ὑπὸ τοῦ Προφήτου Ἱερεμίου λέγοντος: «Ἰδοὺ ἡμέραι ἔρχονται, φησὶ Κύριος, καί διαθήσομαι τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ καί τῷ οἴκῳ Ἰούδα διαθήκην καινὴν» (Ἱερεμίου 31,31).

Ὁ τέλειος οὗτος νόμος τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ ἢ τῆς Καινῆς Διαθήκης, διακρίνεται διὰ τὴν ἐλευθερίαν, τὴν ὁποῖαν παρέχει εἰς τόν ἐκτελοῦντα αὐτόν (=τόν νόμον). Διό καί ὁ Ἀπόστολος Ἰάκωβος λέγει: «ὁ δέ παρακύψας εἰς νόμον τέλειον τόν τῆς ἐλευθερίας καί παραμείνας ... οὗτος μακάριος ἐν τῇ ποιήσει αὐτοῦ ἔσται», (Ἰακ. 1,25).

Ἐρμηνεύων τόν λόγον τοῦτον τοῦ Ἀδελφοθέου ὁ Οἰκουμένιος λέγει: «εἰπὼν νόμον τέλειον ἐπήνεγκε τόν τῆς ἐλευθερίας, τὴν ἐλευθερίαν ἐπίσημον [=διακριτικόν σημεῖον] αὐτοῦ ποιούμενος. Ὁ γάρ κατὰ Χριστόν νόμος, τῆς περί πᾶν τό σαρκικόν ἀπαλλάξας δουλείας ... ἐν ἐλευθερίᾳ καί ἀνέσει τόν προσιόντα [= τόν προσερχόμενον] καθίστησι». Μέ ἄλλα λόγια, ὁ νόμος τοῦ Χριστοῦ εἶναι αὐτός, ὁ ὁποῖος ἐλευθερώνει τόν ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν δουλείαν τῆς ἁμαρτίας.

Ὁ ἱερώτατός Παῦλος ἐπανειλημμένως ποιεῖται μνηΐαν «τῆς ἐλευθερίας ἣν ἔχομεν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ», (Γαλ. 2,4). Διό καί παραγγέλλει λέγων: «τῇ ἐλευθερίᾳ οὖν, ἣ Χριστός ἡμᾶς ἠλευθέρωσε, στήκετε καί μὴ πάλιν ζυγῷ δουλείας ἐνεχεσθε»,

(Γαλ.5,1). Ὁ δὲ κορυφαῖος τῶν Ἀποστόλων Πέτρος λέγει: «ὅτι οὕτως ἐστὶ τὸ θέλημα τοῦ θεοῦ, ἀγαθοποιοῦντας φιμοῦν τὴν τῶν ἀφρόνων ἀνθρώπων ἀγνωσίαν· ὡς ἐλεύθεροι, καὶ μὴ ὡς ἐπικάλυμμα ἔχοντες τῆς κακίας τὴν ἐλευθερίαν, ἀλλ' ὡς δοῦλοι θεοῦ», (Α΄ Πέτρ. 2, 15-16). (Διότι ἔτσι εἶναι τὸ θέλημα τοῦ θεοῦ, μέ τὴν ἀγαθοεργίαν νὰ ἐπιβάλλετε σιωπὴν εἰς τὴν ἄγνωσιαν τῶν ἀνθρώπων πού σ' αὐτοὺς κατηγοροῦν, χωρὶς νὰ γνωρίζουν ποῖοι εἶσθε. Ὑποταχθῆτε σάν ἐλεύθεροι ἄνθρωποι ἀπὸ τὴν κακίαν καὶ ἀπὸ κάθε ἄτοπον καὶ ὄχι σάν ἄνθρωποι πού ἔχουν τὴν ἐλευθερίαν ὡς πρόφασιν τῆς κακίας καὶ τῆς ἀπαθείας, ἀλλὰ σάν δοῦλοι θεοῦ).

Ἐλεύθερος ἐν Χριστῷ κατὰ τὸν θεσπέσιον Ἰάκωβον, εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος «οὐκ ἀκροατῆς ἐπιλησμονῆς γενόμενος, ἀλλὰ ποιητῆς ἔργου», (Ἰακ. 1,25). Κατὰ δὲ τὸν ψαλμωδόν, ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος φυλάσσει τὰς ἐντολάς τοῦ Κυρίου θά ἔχη ἀμοιβὴν μεγάλην. «Τὰ κρίματα Κυρίου ἀληθινὰ, δεδικαιωμένα ἐπὶ τὸ αὐτό. Καὶ γὰρ ὁ φυλάσσει αὐτὰ ἀνταπόδοσις πολλή», (Πρβλ. Ψαλμ. 18, 10-12). Κατὰ τὸν σοφόν Παῦλον «καὶ αὐτὴ ἡ κτίσις ἐλευθερωθήσεται ἀπὸ τῆς δουλείας τῆς φθορᾶς εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς δόξης τῶν τέκνων τοῦ θεοῦ», (Ρωμ. 8,21).

Ἀξιοσημειώτως ὁ κατὰ τῶν Ἀρειανῶν λόγος τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου, ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ θεοῦ τοῦ ζῶντος δέν εἶναι ἐξ ἐκείνων πού στενάζουν ἢ ἔχουν ἀνάγκην ἐλευθερίας, ἀλλ' αὐτός εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος υἱοθετεῖ καὶ ἐλευθερώνει τὰ πάντα. «Εἰ δὲ πᾶσα μὲν ἡ κτίσις συστενάζει ἐλευθερίας χάριν τῆς ἀπὸ τῆς φθορᾶς τῆς δουλείας, ὁ δὲ Υἱὸς οὐκ ἐστὶ τῶν στεναζόντων οὐδέ τῶν δεομένων ἐλευθερίας ἀλλ' αὐτός ἐστιν ὁ υἱοποιῶν καὶ ἐλευθερῶν τὰ πάντα».

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω καθίσταται σαφές, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὅτι «ὁ τέλειος νόμος τῆς ἐλευθερίας» δέν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, δηλονότι ἀπὸ αὐτόν τοῦτον τὸν Υἱόν τοῦ θεοῦ, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τοῦ ὁποῖου μαθητῆς, μάρτυς τῆς ἀληθείας καὶ ἀπόστολος ἀνεδείχθη ὁ σήμερον τιμώμενος δίκαιος Ἰάκωβος ὁ ἐπικληθεὶς ἀδελφός, ὡς ἀναφωνεῖ καὶ ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας: «Ὡς Ἱεράρχης πρῶτιστος, τῆς Καινῆς Διαθήκης, ὡς μέγιστος Ἀπόστολος, ὡς σοφός Ὑποφήτης, καὶ Μάρτυς ὢν ἀληθείας, παρά πάντας πλουτήσας, ἐξαίρετον ἀξίωμα, ἀδελφός τοῦ Κυρίου, νῦν πρὸς αὐτόν, λίθοις ἀναιρούμενος μετετέθης, παρ' οὗ ἡμῖν Ἰάκωβε, λύσιν αἵτει πταισμάτων.»

Ἡμᾶς τούτους ἐορτάζοντας τὸ σεπτόν σου μνημόσυνον, Ἀπόστολε τοῦ Χριστοῦ καὶ μάρτυς Ἰάκωβε δίκαιε, ἐλευθέρωσον ἐκ τῶν συνεχόντων πταισμάτων πρεσβεύων μετὰ τῆς Ὑπερευλογημένης θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας Χριστῷ τῷ θεῷ ἡμῶν. Ἀμήν. Ἐτη πολλά.

Τὴν θείαν Λειτουργίαν ἠκολούθησεν ἄνοδος εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, τῇ συνοδείᾳ τῶν Ἁγιοταφίτων Ἀρχιερέων καὶ Ἀρχιμανδριτῶν διὰ τῶν ἐσωτερικῶν βαθμίδων τοῦ Ναοῦ καὶ διὰ τῆς κεντρικῆς πύλης τοῦ Πατριαρχείου, ἔνθα ἐγένετο καὶ ἡ διανομὴ τῶν ἀρτιδίων εὐλογίας ὑπὸ τῆς ἀρτοποιοῦ μοναχῆς Σεραφείμας.

Εἰς τὸ Πατριαρχεῖον ὁ Μακαριώτατος προσεφώνησε πάλιν ὡς ἔπεται:

«Εὐηγγελισάμην δικαιοσύνην ἐν ἐκκλησίᾳ μεγάλῃ· ... τὴν δικαιοσύνην σου οὐκ ἔκρυψα ἐν τῇ καρδίᾳ μου, τὴν ἀλήθειάν σου καὶ τὸ σωτήριόν σου εἶπα, οὐκ ἔκρυψα τὸ ἔλεός σου καὶ τὴν ἀλήθειάν σου ἀπὸ συναγωγῆς πολλῆς», (Ψαλμ. 39, 10-11) , ἀναφωνεῖ ὁ ψαλμωδός.

Ἐκλαμπρότατε Γενικὴ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος κ. Εὐάγγελε Βλιώρα,

Σεβαστοί Ἅγιοι Πατέρες καί Ἀδελφοί,

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ἡ ἀγία ἡμῶν τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία εὐφραίνεται σήμερον ἐπι τῇ ἱερᾷ μνήμῃ τοῦ ἀγίου Ἱερομάρτυρος καί δικαίου Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου.

Καί τοῦτο διότι, Αὐτός οὗτος ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός «ὁ ἀρχηγός καί τελειωτής τῆς πίστεως ἡμῶν» (Ἑβρ. 12,2) ἀνέδειξεν Ἰάκωβον τόν θεσπέσιον πρῶτον Ἱεράρχην καί ποιμένα τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων, ἀλλά καί διδάσκαλον καί πιστόν Οἰκονόμον τῶν μυστηρίων τῶν πνευματικῶν.

Ἡ συμβολή τοῦ δικαίου Ἰακώβου ἀφ' ἑνός μὲν εἰς τὴν ἐν τῷ κόσμῳ διοργάνωσιν τῆς Ἐκκλησίας διὰ τῆς συνάξεως τῆ Ἀποστολικῆς Συνόδου εἰς Ἱεροσόλυμα (Πρβλ. Πράξ 15,6) καί ἀφ' ἑτέρου εἰς τόν Εὐαγγελισμόν τόσον τῶν κατά σάρκα συγγενῶν αὐτοῦ (Ρωμ. 9,3) ὅσον καί τῶν ἐθνῶν ὑπῆρξε καθοριστική, διό καί ὁ θεῖος Παῦλος ποιεῖται μνεῖαν τοῦ γεγονότος ὅτι κατά τὴν μετάβασίν του εἰς Ἱεροσόλυμα «ἕτερον δέ τῶν ἀποστόλων οὐκ εἶδον, εἰ μὴ Ἰάκωβον τόν ἀδελφόν τοῦ Κυρίου», (Γαλ. 1,19).

Τὴν ἀποστολικὴν αὐτοῦ ἀύθεντιαν καί τοῦ ἀξιώματος τοῦ Πρεσβυτέρου, δηλονότι τοῦ Πρώτου Ἱεράρχου τῆς Ἐκκλησίας, ἐπεσφράγισε τό ὑπέρ τοῦ Εὐαγγελίου ἐκχυθέν αἷμα αὐτοῦ, γενόμενος οὕτω συμμάρτυς τοῦ θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

Ἡ Μετριότης ἡμῶν, ἐλέω θεοῦ κατασταθέντες διάδοχος τοῦ Ἀποστολικοῦ θρόνου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, κατήλθομεν εἰς τόν παρά τόν Ναόν τῆς Ἀναστάσεως κείμενον ἐπώνυμον Ναόν τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου, ἔνθα ἐτελέσαμεν εὐχαριστιακὴν Πατριαρχικὴν θεῖαν Λειτουργίαν, περιστοιχούμενοι ὑπὸ τῶν Ἱερωτάτων Ἀρχιερέων καί τιμίων μελῶν τῆς Ἀγιοταφικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος.

Σημειωτέον ὅτι ἡ σημερινὴ ἐόρτιος μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου δέν ἀφορᾷ μόνον εἰς τόν ἐκκλησιαστικόν θεσμικόν αὐτῆς χαρακτήρα, ἀλλὰ κυρίως εἰς τὴν ἀδιάκοπον ἱστορικὴν μαρτυρίαν τῆς πρωτογενοῦς Ἐκκλησίας καί τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις Ἰουδαίῳ – Χριστιανικῆς καί Ρωμαιορθοδόξου Κοινότητος.

Διό καί ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία εὐγνωμόνως βοᾷ καί λέγει: «Σέ, Κύριε, φωνῆ ἐλευθέρα ἐκήρυξεν ὁ δίκαιος ἀδελφός σου, μιμητής τε τοῦ πάθους ἐγένετο κτεινόμενος».

Ἡμεῖς καυχώμενοι ἐν Κυρίῳ μετὰ τοῦ ὑμνωδοῦ εἶπωμεν: «εὐφραίνεται ἐπί σοί ἡ Ἐκκλησία σου Χριστέ κράζουσα· σύ μου ἰσχύς Κύριε καί καταφυγή καί στερέωμα», Ἀμήν. Ἔτη πολλά.

Ἐν συνεχείᾳ ὁ Μακαριώτατος παρέδωσε τάς κλεῖδας τοῦ Ναοῦ εἰς τούς Ἐπιτρόπους αὐτοῦ καί ἠλόγησεν αὐτούς.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας